

עמ"ת 47493/10/14 - מואמן אבו דק נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

04 נובמבר 2014

עמ"ת 47493-10-14

לפני: השופט יעקב שפסר
העורר:

מואמן אבו דק (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד חיים שורצברג

נגד
המשיבה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דפנה ינוביץ דוד

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום בפתח תקוה (כב' השופטת ג' ציגלר), לפיה הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים כנגדו, זאת על רקע כתב אישום שהוגש בעניינו והמייחס לו ביצוע עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

תמצית טיעוני העורר היא, כי שגה בית המשפט קמא בהחלטתו שכן לדבריו, עבירה בסדר גודל מסוג זה וברמת חומרה כזו, אינה מחייבת מעצרו של אזרח ישראלי ואף פסיקת בית המשפט העליון מחייבת שחרורם של שבח"ים מסוג זה. לענין זה טוען העורר כי הופלה אל מול "שותפו" הישראלי עימו שהה ברכב, אשר שוחרר בלא שהוגש כתב אישום נגדו. על כן ותוך הפניה לפסיקת מותבים שונים בנושא, עותר העורר לאשר את חלופת המעצר שהוצעה - חתימת שני אזרחים ישראלים והפקדת סכום של ₪ 3,000 להבטחת התייצבותו של העורר.

ב"כ המשיבה עותרת לדחיית הערר. לדבריה, המדובר בעורר בעל עבר פלילי רלוונטי ובעייתי, לפיו נדון בהרשעתו האחרונה בגין קבלת רכב גנוב והתפרצויות בהן נגנב רכוש רב ל-26 חדשי מאסר בפועל וכן למאסר על תנאי בר הפעלה שלא הרתיעו. כן רשומות לחובת העורר הרשעות קודמות, ובנסיבות אלה טוענת היא, כי המדובר בעורר ממנו נשקפת עילת מסוכנות ולא רק חשש להמלטות מאימת הדין, שאינו נרתע מגורמי אכיפת החוק ושאינו מקום לשחררו. לענין התיק העיקרי טוענת ב"כ המשיבה, כי המדובר בדיון שנוכח העובדה כי העובדות הכרוכות בו אינן במחלוקת, צפוי להיות קצר.

לאחר שתם הדיון העבירה ב"כ המשיבה מסמך נוסף ובו הפנתה לשתי החלטות שניתנו על ידי בית המשפט העליון (בש"פ 6781/13 קונדוס, ובש"פ 6031/14 קרעוש) וכן להחלטת עמיתי כב' ס' הנשיא השופט א' יעקב בעמ"ת 20301-07-14 אללו). ב"כ העורר הגיב אף הוא לפסיקת המשיבה במסמך מטעמו שהוגש לתיק אמש.

באשר להיבט העקרוני בדבר שחרור שב"ח, נדרש בית המשפט העליון לא אחת לסוגיה זו וקבע, כי אין בעובדת היות אדם שב"ח לכשעצמה, אינה מונעת את שחרורו, אף שהחשש לקיומו של סיכון ההתחמקות מאימת הדין מתקיים בדרך כלל במקרים מסוג זה, שכן קל יותר לתושבי השטחים להמלט ולהתחמק משפט. על כן מתחייבת בחינה פרטנית של כל מקרה לגופו על פי נסיבותיו (ר' למשל בש"פ 6781/13 **קונדוס** 4.11.13), בש"פ 562/13 **עאצי** (24.1.13), בש"פ 6440/09 **אבו רידה** (18.8.09), בש"פ 10418/08 **טלאלקה** (15.12.08), בש"פ 8567/06 **דאפר** (6.11.06), בש"פ 7136/04 **פיאלה** (12.8.04), בש"פ 260/05 **סביח**, (23.1.05), בש"פ 6339/03 **חושיה**, (11.7.03), בש"פ 3794/06 **רשואן** (17.5.06), בש"פ 3756/05 **טרשאן** (21.4.05).

המדובר בענייננו בעורר בעל עבר מכביד למדי, אשר השתחרר זה לא מכבר מ-26 חדשי מאסר בפועל, בגין הרשעתו בשנת 2012 בעבירות של קבלת רכב גנוב, התפרצות לבית מגורים, שתי גניבות ושלוש כניסות לישראל שלא כחוק, כשתלוי ועומד כנגדו מאסר על תנאי בר הפעלה שלא הרתיעו מלשוב ולעבור את העבירה המיוחסת לו. מעבר לאמור רשום בעברו של המשיב אישום נוסף בו הורשע בכניסה לישראל שלא כדין, חבלה במזיד ברכב, הפרעת שוטר, ושימוש בכח או באיומים למניעת מעצר, בגינו נדון ל-9 חדשי מאסר בפועל ולמאסר על תנאי. גם נסיבות שהותו בתחומי ישראל מעוררות שאלה לכשעצמה, שכן בניגוד למקרים דומים אחרים, לא נתפס הוא באתר עבודה כלשהו, כגון אתר בניה, אלא תוך כדי נסיעה בתחומי העיר הוד השרון, בריחה מהשוטרים שהורו לו לעצור והתנגדות למעצרו לאחר שנתפס.

בדיקתו הפרטנית איפוא של ענייננו מלמדת, כי אין המדובר אך בשאלת החשש להמלטות מאימת הדין, חשש שכמובן קיים בנסיבות דנן, אך ניתן היה אולי להפגה באמצעות ערובות מתאימות, אלא בהחלט בחשש מובהק של מסוכנות הנשקפת מהעורר המתלווה לשהייתו בישראל שלא כחוק, ואך מובן כי ב"משקפיים" אלה יש להדרש לבחינת עניינו.

נוכח המתואר לעיל והעובדה כי אין המדובר בעורר שניסה מזלו לראשונה, הרי משמעות שחרורו היא, כי עלול הוא לנסות שוב להכנס לישראל לשם ביצוע עבירות וכי קיים קושי ליתן בו אמון.

עיינתי בפסיקה אליה היפנה ב"כ העורר ולא מצאתי כי תורמת היא תרומה של ממש לענייננו, זאת בשל נסיבות שונות המשמשות בסיס לה.

בתיק 9721-06-14 (**גמהור**), היה מדובר בשני משיבים, אחד נטול כל עבר פלילי ושני בעל הרשעה אחת בלבד.

בתיק 15150-08-14 (**בלאוונה**), היה מדובר במשיב בעל עבר ישן ובעניינו התרשם בית המשפט כי העילה המרכזית הינה החשש מהמלטות ולא מסוכנות.

גם בתיק 5419-08-14 (**אבו קמר**) היתה העילה המרכזית החשש מהמלטות הדין ולא דווקא המסוכנות הנובעת מהעורר באותו עניין, ואף רישומו הפלילי היה ישן.

כל המקרים האמורים אינם תואמים כמובן לענייננו.

קודם שאחתום החלטתי אציין, כי לא מצאתי כל יסוד אף לטענה שהועלתה על ידי העורר בטיעוניו בנוגע לאפליה

כביכול אל מול שותפו אזרח ישראל שלא הועמד לדין. מעבר לעובדה כי אין המדובר בנסיבות דומות שכן החשוד האחר נטול עבר פלילי ועל כן ספק אם קיימת בכלל עילת מעצר בעניינו, הרי שברור כי עבירת השהיה הבלתי חוקית הינה יחודית לתושבים זרים ולא לאזרחי ישראל וממילא לא יכולה להתקיים אפליה במצב בו עבירה מסויימת אינה תואמת ביסודותיה את הנדרש להגשת כתב האישום. בכל מקרה הצהירה ב"כ המשיבה כי טרם התקבלה החלטה סופית באשר להגשת כתב האישום כנגד האחר, ואין איפוא מקום לגזירה שווה בעניינם.

במכלול האמור, נראה לי איפוא כי קביעתו של בית המשפט קמא, לפיה לא ניתן להורות על שחרורו של העורר בנסיבות המצוינות, בדין יסודה, ולא נפלה בה כל שגגה המצדיקה התערבות בהחלטתו. הערר נדחה.

ניתנה והודעה היום י"א חשוון תשע"ה, 04/11/2014 במעמד הנוכחים.

יעקב שפסר , שופט